

การเพิ่มผลผลิตถั่วเหลืองโดยการใช้เชื้อโรทีไซเบิร์นและปุ๋ยในโตรเจน

นันทกร บุญกิด
ปรีชา วงศ์ศิริวงศ์

ภาณุพู รุ่งพันกสน
เย็นใจ วสุวัต¹

บทคัดย่อ

การใช้ปุ๋ยในโตรเจนและเชื้อโรทีไซเบิร์นเพื่อเพิ่มผลผลิตถั่วเหลือง ได้ทำการทดลองในคืนที่มีความอุดมสมบูรณ์ ดำเนินการเชื้อโรทีไซเบิร์นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การทดลองได้ดำเนินการในปี 2516 ที่สถานีทดลองพืชไร้ร้อยเอ็ด ศูนย์พัฒนาที่ดินขอนแก่น และไกรสิกา จ.นครราชสีมา และปี 2517 ที่สถานีทดลองพืชไร้ร้อยเอ็ด ไกรสิกา จ.มหาสารคาม และศูนย์พัฒนาที่ดินขอนแก่น อัตราปุ๋ยในโตรเจนที่ใช้ในปี 2516 คือ 0, 3, 6, 9, และ 12 กก./ไร่ และปี 2517 ใช้ 0, 3, 6, 12, และ 24 กก./ไร่ โดยได้รับเชื้อโรทีไซเบิร์นและไม่ได้รับเชื้อโรทีไซเบิร์น ทุกแบบอย่างได้ปุ๋ยฟอสฟอรัส (P_2O_5) และโปแทสเซียม (K_2O) ในอัตรา 9 และ 6 กก./ไร่ ตามลำดับ ผลการทดลองในปี 2516 ปรากฏว่าหั้ง 3 แห่งให้ผลเช่นเดียวกันคือ การใช้ปุ๋ยในโตรเจนอัตราต่าง ๆ ร่วมกับการใช้โรทีไซเบิร์น ให้ผลผลิตถั่วเหลืองไม่แตกต่างไปจากการใช้เชื้อโรทีไซเบิร์นอย่างเดียว และการใช้เชื้อโรทีไซเบิร์นอย่างเดียวซึ่งให้ผลผลิตถั่วเหลืองสูงกว่าการใช้ปุ๋ยในโตรเจนในอัตรา 12 กก./ไร่ ผลการทดลองในปี 2517 หั้ง 3 แห่ง ให้ผลเช่นเดียวกันกับปี 2516 ถึงแม้ว่าจะได้เพิ่มอัตราปุ๋ยในโตรเจนให้สูงขึ้นถึง 24 กก./ไร่ ก็ยังไม่สามารถทำให้ผลผลิตถั่วเหลืองสูงเท่ากับการใช้เชื้อโรทีไซเบิร์นแต่เพียงอย่างเดียว การใช้ปุ๋ยในโตรเจโนั้นต่าง ๆ ร่วมกับเชื้อโรทีไซเบิร์นไม่ทำให้ผลผลิตของถั่วเหลืองสูงขึ้นกว่าการใช้เชื้อโรทีไซเบิร์นอย่างเดียว ดังนั้นจากผลการทดลอง 2 ปีติดต่อกันจำนวน 6 แบบ ยืนยันได้ว่าเมื่อมีการปลูกถั่วเหลืองควรใช้โรทีไซเบิร์นโดยไม่จำเป็นที่จะต้องใช้ปุ๋ยในโตรเจน

ถั่วเหลืองเป็นพืชที่ต้องการในโตรเจนสูง เพราะว่าในเมล็ดถั่วเหลืองมีโปรตีนสูงกว่าถั่วนิดอื่น ๆ คือ มีประมาณ 40% ดังนั้น การที่จะเพิ่มผลผลิตของถั่วเหลืองให้สูงขึ้นจึงจำเป็นที่จะต้องให้ถั่วเหลืองได้รับธาตุในโตรเจนอย่างพอเพียง ทางที่ถั่วเหลืองจะได้รับธาตุในโตรเจน ก็คือ จากคินที่มีธาตุในโตรเจนอยู่สูงพอ จากปุ๋ยในโตรเจนที่ใส่ลงไป และจากการครึ่งในโตรเจนโดยเชื้อโรทีไซเบิร์นที่อยู่ในปูราภาร์ เป็นตัวย้อมรับกันทั่ว ๆ ไป แล้วว่าเชื้อโรทีไซเบิร์นสามารถเพิ่มผลผลิตของถั่วเหลืองได้โดยมีต้องพึงปุ๋ยในโตรเจน (Caldwell and Vest, 1970; Abel and Erdman, 1964) แต่ถึงกระนั้นก็ตาม Allos and Bartholomew (1959) และ Harper (1974) กลับยืนยันว่าปุ๋ยในโตรเจนมีความจำเป็นในการเพิ่มผลผลิตของถั่วเหลืองควบคู่กับการใช้เชื้อโรทีไซเบิร์น มีนักวิชาชีวีเป็นจำนวนมากท่านรายงานว่าปุ๋ยในโตรเจนไม่มีผลต่อการเพิ่มผลผลิตของถั่วเหลืองเลย เมื่อถั่วเหลืองได้รับเชื้อโรทีไซเบิร์นที่มีประสิทธิภาพในการครึ่งในโตรเจนสูง (Beard

and Hoover, 1971; Weber, 1966; Welch *et al.*, 1973) ปุ๋ยในโตรเจนนอกจากจะไม่เพิ่มผลผลิตให้ถั่วเหลือง มันยังมีผลทำให้การติดปมของถั่วเหลืองลดลง (Bezdicek *et al.*, 1974; Weber, 1966)

ในการศึกษาครั้งนี้จึงมุ่งหวังที่จะทราบว่า การใช้ปุ๋ยในโตรเจนเพียงอย่างเดียว สามารถเพิ่มผลผลิตของถั่วเหลืองได้มากเท่าใด และจะเรื่องไม่เมื่อใช้ปุ๋ยในโตรเจนร่วมกับเชื้อโรทีไซเบิร์นจะทำให้ผลผลิตของถั่วเหลืองเพิ่มสูงขึ้น

อุปกรณ์และวิธีการ

การทดลองครั้งนี้ได้เลือกพื้นที่ดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ ดำเนินการเชื้อโรทีไซเบิร์นโดยในปี พ.ศ. 2516 ได้ทำการทดลองที่สถานีทดลองพืชไร้ร้อยเอ็ด ศูนย์พัฒนาที่ดินขอนแก่น และไกรสิกา จ.นครราชสีมา ปุ๋ยในโตรเจนที่ใช้มี 5 ระดับ คือ 0, 3, 6, 9, และ 12 กก./ไร่ โดยใช้ร่วมกับเชื้อโรทีไซเบิร์น และไม่ร่วมกับโรทีไซเบิร์น ดังนั้น แบ่งทดลอง成 10 treatments และได้ทำการทดลอง 4 ชั้น วิเคราะห์ตัวเลข แบบ randomized complete block ในปี พ.ศ. 2517 ได้ทำการทดลองชั้นอีก ที่

¹ นักวิชาการโรคพืช งานจุลทรรศน์ กองปศุสัตว์ฯ กรมวิชาการเกษตร

ตารางที่ 1 ผลของการใส่ปุ๋ยในโตรเจนอัตราต่างๆ ร่วมกับเขื้อไร้โซเดียม ต่อผลผลิต น้ำหนักปอน และขนาดเมล็ดถั่วเหลือง ที่ปลูกในฤดูฝนในปี 2518

การใส่เขื้อ ^{1/} อัตราปุ๋ย N ไร้โซเดียม กก./ไร่	สถานีทดลองพืชไร่ร้อยเอ็ด			ศูนย์พัฒนาที่ดินขอนแก่น			ไร่กสิกรนครราชสีมา			
	ผลผลิต กก./ไร่	น.น.ปม กรัม/ตัน	ขนาดเมล็ด กรัม/100	ผลผลิต กก./ไร่	น.น.ปม กรัม/ตัน	ขนาดเมล็ด กรัม/100	ผลผลิต กก./ไร่	น.น.ปม กรัม/ตัน	ขนาดเมล็ด กรัม/100	
+	0	442 a	2.9 ab	13.8 ab	373 ab	1.9 a	11.6 bc	273 a	2.0 a	14.4 ab
+	3	439 a	2.8 ab	13.4 ab	363 ab	2.1 a	12.4 ab	277 a	1.4 ab	14.6 ab
+	6	404 a	3.1 a	14.6 a	397 a	2.2 a	12.0 ab	268 a	1.3 ab	14.8 ab
+	9	380 ab	2.3 ab	13.2 ab	399 a	2.0 a	12.6 ab	273 a	1.0 ab	15.6 ab
+	12	387 ab	2.1 ab	14.4 a	431 a	2.2 a	12.8 a	270 a	0.8 b	13.8 bc
-	0	165 d	0	12.1 b	200 d	0	10.0 d	192 b	0	13.0 c
-	3	276 c	0	12.9 b	240 cd	0	10.5 cd	222 ab	0	13.4 c
-	6	294 c	0	12.5 b	274 cd	0	11.4 cd	236 ab	0	14.0 bc
-	9	318 bc	0	12.5 b	307 bc	0	10.9 cd	236 ab	0	14.0 bc
-	12	339 bc	0	12.6 b	313 bc	0	11.4 bc	243 ab	0	14.26 bc
CV %		13.1	21.9	9.6	13.6	15.2	6.7	16.2	44.4	5.5

^{1/} + ใส่ไร้โซเดียม

- ไม่ใส่ไร้โซเดียม

สถานีทดลองพืชไร่ร้อยเอ็ด ศูนย์พัฒนาที่ดินขอนแก่น และสถานีทดลองพืชไร่รัตนห้าราษฎร์ และเปลี่ยนตัวหัวรับปุ๋ย เป็น 0, 3, 6, 12, และ 24 กก./ไร่

แปลงที่อยู่ขนาด 5×8 ตร.ม. มี 4 แฉวห่างกันและกัน 75 ซม. ทำการปลูกถั่วเหลืองแบบโรยเป็นแท่งๆ ให้ถั่วเหลืองพันธุ์ ส.จ. 2 โดยทำการคลุกเขื้อไร้โซเดียมก่อนปลูกในแปลงที่มีการใส่ไร้โซเดียม สำหรับปุ๋ยในโตรเจนนั้นใส่พร้อมปลูกโดยโรยเป็นแท่งๆ กับแฉว ทุกแปลงอย่างใส่ปุ๋ย P และ K ในอัตรา 9 และ 6 กก./ไร่ ของ P_2O_5 และ K_2O ตามลำดับ เมื่อถั่วเหลืองมีอายุประมาณ 7 วัน หลังจากได้ทำการถอนแยกให้เหลือระยะห่างระหว่างต้น 10 ซม.

การเก็บตัวเลขได้ทำการวัดความสูง นับจำนวนปมถั่ว น้ำหนักปอน น้ำหนักตันแห้ง น้ำหนัก 100 เมล็ด และผลผลิต

ผลการทดลองและวิจารณ์

การทดลองในฤดูฝนที่สถานีทดลองพืชไร่ร้อยเอ็ด ศูนย์พัฒนาที่ดินของแก่นและไร่เกษตรกร นครราชสีมา ซึ่งผลการทดลองได้แสดงไว้ในตารางที่ 1 ผลปรากฏว่า การใส่เขื้อไร้โซเดียมให้กับถั่วเหลืองที่สถานีทดลองพืชไร่ร้อยเอ็ด สามารถทำให้ผลผลิตของถั่วเหลืองสูงกว่า การใส่ปุ๋ยในโตรเจนร่วมด้วย ถึงแม้ว่าการเพิ่มอัตราปุ๋ยในโตรเจนให้สูงขึ้นสามารถทำให้ผลผลิตของถั่วเหลืองสูงขึ้น แต่ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติระหว่างอัตราปุ๋ยที่ใช้และการใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราสูง มีแนวโน้มทำให้การติดปมลดลง แต่ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติ ผลการทดลองยังชี้ให้เห็นอีกว่า ในโตรเจนที่ได้จากการตวงโดยไร้โซเดียมมีผลทำให้ขนาดของเมล็ดโตขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ใส่ไร้โซเดียม

ยังแสดงว่าการใส่เขื้อไร้โซเดียมแต่เพียงอย่างเดียว สามารถให้ผลผลิตของถั่วเหลืองสูงกว่าการใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตรา 12 กก./ไร่ ซึ่งเป็นอัตราที่สูงที่สุดที่ได้ทำการทดลองในครั้งนี้ และยังพบอีกว่า การใส่ปุ๋ยในโตรเจนตั้งแต่อัตรา 3 กก./ไร่ ขึ้นไปสามารถเพิ่มผลผลิตถั่วเหลืองได้สูงกว่าในแปลงที่ไม่ใส่ปุ๋ยในโตรเจนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าไม่มีไร้โซเดียมร่วมด้วย ถึงแม้ว่าการเพิ่มอัตราปุ๋ยในโตรเจนให้สูงขึ้นสามารถทำให้ผลผลิตของถั่วเหลืองสูงขึ้น แต่ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติระหว่างอัตราปุ๋ยที่ใช้และการใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราสูง มีแนวโน้มทำให้การติดปมลดลง แต่ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติ ผลการทดลองยังชี้ให้เห็นอีกว่า ในโตรเจนที่ได้จากการตวงโดยไร้โซเดียมมีผลทำให้ขนาดของเมล็ดโตขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ใส่ไร้โซเดียม

การทดลองที่ศูนย์พัฒนาที่ดินขอนแก่น และไร่เกษตรกร นครราชสีมา ให้ผลในทำนองเดียวกันกับที่สถานีทดลองพืชไร่ร้อยเอ็ด คือ ไร้โซเดียมแต่เพียงอย่างเดียวสามารถเพิ่มผลผลิตได้ดีกว่า หรือเท่ากับการใช้ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราสูง และสามารถทำให้เมล็ดถั่วเหลืองมีขนาดใหญ่ และเป็นที่น่าสังเกตว่าการใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราสูงที่ไร่กสิกรนครราชสีมา ทำให้การติดปมของถั่วเหลืองลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ผลผลิตไม่ลดลง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าที่ไร่กสิกรนครราชสีมาได้รับปริมาณน้ำฝน

ตารางที่ 2 ผลของการใส่ปุ๋ยในโตรเรนอัตราต่างๆ ร่วมกับเชื้อไวรัสเบ็นต์อฟผลผลิต น้ำหนักปอน และขนาดเมล็ดอัตราเดือนที่ปลูกในฤดูฝนปี 2517

การใส่ ^{1/} ไวรัสเบ็น กก./ไร่	อัตราปุ๋ย N กก./ไร่	สถานีทดลองพืชไร่ร้อยเอ็ด			ศูนย์พัฒนาที่ดินขอนแก่น			ไร่กสิกรรมมหาสารคาม		
		ผลผลิต กก./ไร่	น.น.เมล็ด กรัม/ตัน	ขนาดเมล็ด กรัม/100	ผลผลิต กก./ไร่	น.น.ปอน กรัม/ตัน	ขนาดเมล็ด กรัม/100	ผลผลิต กก./ไร่	น.น.ปอน กรัม/ตัน	ขนาดเมล็ด กรัม/100
+	0	340 a	2.0 a	12.4 a	354 a	1.7 a	13.0 bc	256 a	1.7 a	13.3 a
+	3	306 a	2.0 a	12.6 a	362 a	1.6 a	12.8 bc	241 a	1.4 ab	12.9 ab
+	6	388 a	1.9 a	12.9 a	377 a	1.7 a	13.8 a	241 a	1.3 ab	12.7 b
+	12	369 a	1.9 a	12.6 a	371 a	1.5 a	13.4 ab	238 a	1.2 b	13.1 ab
+	24	383 a	1.7 a	13.0 a	302 a	1.3 a	13.4 ab	251 a	1.1 b	13.1 ab
-	0	96 b	0.1 b	11.3 b	183 c	0.5 b	11.8 d	147 b	0.5 c	12.3 c
-	3	98 b	0.08 b	11.1 b	192 c	0.4 b	11.6 d	198 ab	0.5 c	12.0 cd
-	6	117 b	0.1 b	11.3 b	226 bc	0.7 b	12.1 d	202 ab	0.5 c	11.4 c
-	12	127 b	0.1 b	11.2 b	279 b	0.1 b	12.3 cd	221 ab	0.5 c	11.9 d
-	24	130 b	0.1 b	12.1 ab	260 bc	0.03 b	12.8 bc	202 ab	0.5 c	11.8 de
CV %		24.2	32.0	6.0	17.3	47.0	3.0	22.3	31	5.2

^{1/} + = ใส่ไวรัสเบ็น

- = ไม่ใส่ไวรัสเบ็น

น้อยกว่าปกติ จึงมีผลทำให้ในโตรเจนในดินสูญหายได้น้อย และการที่ผลผลิตเฉลี่ยที่ไร่กสิกรรมครรภ์สูงกว่าที่อื่น ๆ ก็เนื่องมาจากสาเหตุแห่งความแห้งแล้งด้วย

จากการทดลองในตารางที่ 1 ที่ให้เห็นว่าถึงแม้ว่าจะได้ใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราที่สูงถึง 12 กก./ไร่ ก็ยังไม่สามารถที่จะเพิ่มผลผลิตของถั่วเหลืองได้สูงมากกว่าการใส่ไวรัสเบ็น ดังนั้น การทดลองในปี 2517 จึงได้เพิ่มอัตราปุ๋ยระดับสูงเป็น 24 กก./ไร่ ซึ่งผลการทดลองได้แสดงไว้ในตารางที่ 2 ผลการทดลองที่สถานีทดลองพืชไร่ร้อยเอ็ดปรากฏว่าถึงแม้ว่าจะใส่ปุ๋ยในโตรเจนสูงถึง 24 กก./ไร่ ร่วมกับเชื้อไวรัสเบ็นก็ไม่สามารถทำให้ผลผลิตของถั่วเหลืองสูงกว่าการใส่ไวรัสเบ็นอย่างเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ถ้าไม่มีเชื้อไวรัสเบ็นร่วมด้วย ปุ๋ยในโตรเจน 24 กก./ไร่ให้ผลผลิตต่ำกว่าการใส่ไวรัสเบ็นอย่างเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การที่ปุ๋ยในโตรเจนไม่มีผลต่อการเพิ่มผลผลิตถั่วเหลืองที่สถานีทดลองพืชไร่ร้อยเอ็ด อาจเป็นเพราะว่าดินที่นี่เป็นดินร่วนทราย และมีผนังตอกค่อนข้างชุกระหว่างทดลองจึงทำให้ปุ๋ยในโตรเจนที่ใส่ลงไปมีการสูญหายสูงโดยการชะล้าง หรือเปลี่ยนเป็นแก๊สในโตรเจน แต่อย่างไรก็ตามการใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราสูง มีแนวโน้มที่จะทำให้การติดปมถั่วลดลง และการทดลองนี้พบว่าเชื้อไวรัสเบ็นสามารถทำให้เมล็ดถั่วเหลืองสมบูรณ์กว่าการใส่ปุ๋ยในโตรเจนอย่างเดียว ซึ่งเป็นการยืนยันว่าปุ๋ยในโตรเจน

ที่ใส่ลงไปไม่เหลือพอที่จะส่งไปบำรุงเมล็ดเลย

การทดลองที่ศูนย์พัฒนาที่ดินขอนแก่นให้ผลเช่นเดียวกันกับที่ร้อยเอ็ด คือ การใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราสูงไม่ให้ผลดีกว่าการใส่ไวรัสเบ็น สำหรับที่สถานีทดลองพืชไร่ร่มมหาสารคามนั้น การใส่ปุ๋ยในโตรเจนสูงขึ้นร่วมกับไวรัสเบ็นไม่มีผลแตกต่างกับการใส่ไวรัสเบ็นอย่างเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และก็ไม่มีผลแตกต่างกับการใส่ปุ๋ยในโตรเจนระดับสูงแต่เพียงอย่างเดียวด้วย และยังปรากฏว่าการใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราสูง 12 และ 24 กก./ไร่ สามารถทำให้ปริมาณการติดปมของถั่วเหลืองลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าในระยะช่วงแรกของการปลูกถั่วได้รับปริมาณน้ำฝนน้อยมีผลทำให้ปริมาณในโตรเจนเหลือในปริมาณสูงระยะนั้น จึงทำให้มีผลต่อการติดปมของถั่วเหลือง

จากการทดลองติดต่อ ก 2 ปี ในปริมาณแปรลงทดลองในแหล่งต่าง ๆ ที่น้ำจำนวน 6 แปลงทดลอง พอจะยืนยันได้ว่า การใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราสูงหรือต่ำในดินร่วนปนทราย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือร่วมกับเชื้อไวรัสเบ็น หรือใส่แต่เพียงอย่างเดียวไม่สามารถที่จะช่วยให้ผลผลิตของถั่วเหลืองสูงขึ้นถึงแม้ว่าถั่วเหลืองจะเป็นพืชที่ต้องการในโตรเจนในระดับสูงก็ตาม ทั้งนี้ เพราะว่าในแบบภูมิอากาศร้อน เช่น ประเทศไทย การเปลี่ยนแปลงทางเคมีของดินโดยจุลินทรีย์ดินค่อนข้างสูง และ

การกระจายของฟันไม่สม่ำเสมอ ในบางครั้งมีปริมาณสูงมาก จึงทำให้มีการสูญเสียในโตรเจนอย่างรวดเร็ว เชื้อไรโซบีเมียมไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ในโตรเจนจากดิน และจะสามารถสร้างปมได้มากถึงแม้ว่าดินนั้นจะไม่มีในโตรเจน และจะเริ่มครึ่งในโตรเจนทันทีเมื่อหัวทั้งสอง แต่จะคงอยู่ในโตรเจนให้หัวมากขึ้นเมื่อหัวมีความต้องการมาก เช่น ในระยะเริ่มติดฝัก ในโตรเจนที่ครึ่งได้นั้นจะถูกส่งไปยังเมล็ดโดยตรง ซึ่งต่างกับในโตรเจนที่หัวได้จากน้ำ ที่ต้องส่งไปที่ก่อนเพื่อทำการเปลี่ยนรูปและส่งต่อไปยังเมล็ด ดังนั้น เมื่อหัวเหลืองมีปมอยู่ที่ราก ซึ่งกิดจากไรโซบีเมียมที่มีประสิทธิภาพในการตรึงในโตรเจนสูง จึงทำให้หัวมีเมล็ดที่สมบูรณ์และให้ผลผลิตสูง เพราะปมน้ำที่รากนั้น เปรียบเหมือนกับโรงงานปุ๋ยขนาดเล็กของหัว และตามที่ผู้เข้าใจว่า หัวใส่น้ำในโตรเจนในปริมาณน้อยให้หัวในระยะแรก จะช่วยให้หัวสมบูรณ์ขึ้นและให้ผลผลิตสูงนั้นจึงไม่ถูกต้อง การใส่น้ำในโตรเจนอาจจะช่วยทำให้หัวใส่น้ำเขียวขึ้นจริง แต่ไม่ได้หมายความว่า จะทำให้ผลผลิตสูงขึ้น การใช้น้ำในโตรเจนยังช่วยส่งเสริมให้รากพืชเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งหัวหากอยู่ในช่วงฟันตกชุดแรกจะไม่สามารถลงปรบหัวพืชได้ทัน นอกจากนี้ ราคายังน้ำในโตรเจนยังสูงกว่าราคาน้ำโซบีเมียมหลายเท่าตัว

ด้วยข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น จึงไม่สมควรแนะนำให้เกษตรกรใช้น้ำในโตรเจนเมื่อมีการปลูกหัว แต่ควรแนะนำให้ใช้น้ำโซบีเมียมแทน และควรแนะนำให้ใช้น้ำฟอสฟอรัสและไนโตรเจนแทนเดือนที่ขาดจากดินที่มีราคากลางๆ ไป ดินมักจะมีราคากลางๆ ไนโตรเจนและฟอสฟอรัส แต่ราคาน้ำฟอสฟอรัส มักจะขาดในเดือนที่มีการปลูกพืชติดต่อกันนานและไม่มีการใส่น้ำ

ดังนั้น การแนะนำน้ำปุ๋ยหัวที่ปลูกโดยใช้เชื้อไรโซบีเมียมครึ่งในโตรเจน ขอแนะนำให้ใช้แต่เพียงน้ำปุ๋ยฟอสฟอรัสอย่างเดียวก็พอ เพราะเป็นการลดต้นทุนการผลิต อีกทั้งน้ำปุ๋ยฟอสฟอรัสก็พอหาซื้อด้วยห้องตลาดและหาง่ายกว่าน้ำปุ๋ยเกรด 3-9-6 ที่เคยแนะนำให้ใช้กับหัว

เอกสารอ้างอิง

- Abel, G.H., and L.W. Erdman. 1964. Response of Lee soybeans to different strains of *Rhizobium japonicum* Agron. J. 56: 423-424.
- Allos, H.F., and W.V. Bartholomew. 1959. Replacement of symbiotic fixation by available nitrogen, Soil Sci. 87: 61-66.
- Beard, B.H., and R.M. Hoover. 1971. Effect of nitrogen on nodulation and yield of irrigated soybeans. Agron. J. 63: 815-816.
- Bezdicek, D.F., R.F. Mulford, and B.H. Magee. 1974. Influence of organic nitrogen on soil nitrogen, fixation and yield of soybeans. Soil Sci. Soc. Amer. Proc. 38:268.
- Caldwell, B.E., and G. Vest. 1970. Effects of *Rhizobium japonicum* strains on soybean yields. Crop Sci. 10: 19-21.
- Harper, J.E. 1974. Soil and symbiotic nitrogen requirements for optimum soybean production. Crop Sci. 14:255-260.
- Weber, C.R. 1966. Nodulating and non-nodulating soybean isolines II. Response to applied nitrogen and modified soil conditions. Agron. J. 58:46.
- Welch, L.F., L.V. Boone, C.G. Chambliss, A.C. Christiansen, D.L. Mulvaney, M.G. Oldman, and J.W. Pendleton. 1973. Soybean yields with direct and residual nitrogen fertilization. Agron. J. 65:547-550.

Increasing Yield of Soybeans by *Rhizobium Japonicum* and Nitrogen Fertilizer

Nantakorn Boonkerd
Precha Wadisirisak

Soil Science Division

Worawich Rungratanakasin
Yenchai Vasuvat

Department of Agriculture

ABSTRACT

The application of nitrogen fertilizer and *Rhizobium japonicum* to increase yield of soybean was conducted in the northeastern part of Thailand where the fertility of soil is usually poor and devoid of soybean rhizobia. Experiments were undertaken in 1973 at Roi-et, Khon Kaen and Nakornrajarsima and again in 1974 at Roi-et, Khon Kaen and Mahasarakam. Rates of N fertilizer used in 1973 were 0, 3, 6, and 12 kg N/rai and in 1974 were 0, 3, 6, 12, and 24 kg N/rai. Each rate of N fertilizer was applied with and without rhizobial inoculant. All treatments were supplemented with 9 kg of P₂O₅ and 6 kg of K₂O /rai. Results of 1973 for

three locations agreed that the application of N fertilizer at any rate together with rhizobial inoculant could not increase soybean yield over inoculation alone. Moreover, inoculation alone could increase soybean yield significantly higher than the highest rate of 12 kg N/rai applied without inoculant. It was also found in 1974 that the results for all locations were confirmed the 1973 experiments. Eventhough the higher rate of 24 kg N/rai was used in 1974 it still could not be comparable to rhizobial inoculant. From two consecutive years of study comprise 6 experiments it could therefore be concluded that nitrogen fertilizer should not be recommended for soybean.